

מ"ת 66916/06/22 - מדינת ישראל נגד פארס חשים, מחמד עבדין (עציר)

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 66916-06-22 מדינת ישראל נ' חשים(עציר) ואח'

בפני	כבוד השופט אלעזר נחלון
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. פארס חשים 2. מחמד עבדין (עציר)
בשם המבקשת:	עו"ד אביעד דוויק
בשם משיב 1:	עו"ד יהודה שושן
בשם משיב 2:	עו"ד מוחמד עוואד

החלטה

א. כללי

1. לפניי בקשה למעצר המשיבים עד תום ההליכים נגדם.

ב. כתב האישום והבקשה

2. נגד המשיבים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות נשק.

באישום הראשון נטען כי ביום 29.10.21 התקשר משיב 1 לאחד בשם רשק וביקש ממנו למכור עבורו תת מקלע מסוג M-16 ואקדח בקוטר קליע 9 מ"מ. רשק פנה למשיב 2 והציע לו לרכוש את כלי הנשק, ומשיב 2 בירר את מחירם, אמר שישקול לרכוש את האקדח עבור עצמו, והשניים אף המשיכו ודנו במחיר ובאפשרות למכור את תת המקלע לאחר מכן. בשלב מסוים חזר רשק למשיב 1 והוסכם על רכישת האקדח תמורת 9,000 ₪ תוך שרשק ביקש ממשיב 1 לעמוד בקשר ישיר עם משיב 2. למשיב 1 מיוחסות שתי עבירות של ניסיון סחר בנשק לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין התשל"ז-1977 ולמשיב 2 מיוחסת עבירה של קשר לפשע של סחר בנשק לפי סעיף 499 יחד עם סעיף 144(א) לחוק הנזכר.

באישום השני נטען כי ביום 5.11.21 פנה רשק למשיב 2 ובירר אם יש ברשותו נשק למכירה. משיב 2 הציע למכור תת מקלע מסוג M-16 או אקדח, ובהמשך הבהיר כי ברשותו תת מקלע מוסב למחצה במחיר של 60,000 ₪ ותת מקלע מקורי במחיר של 92,000 ₪. רשק מצידו אמר כי יבדוק את העניין. בגין כך מיוחסת למשיב 2 עבירה של קשר לפשע של סחר בנשק לפי סעיף 499 יחד עם סעיף 144(ב2) לחוק הנזכר.

עמוד 1

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום עתרה המבקשת למעצר המשיבים עד תום ההליכים נגדם מחמת מסוכנותם.

4. המשיבים לא חלקו על קיומן של ראיות לכאורה למעשים המיוחסים להם בכתב האישום, אולם טענו כי עוצמת הראיות היא חלשה. כמו כן טען משיב 1 כי לא היה מקום לייחס לו ניסיון סחר בנשק, מקום שבו בנסיבות דומות באישום השני יוחסה למשיב 2 עבירה של קשירת קשר לסחר בנשק. המשיבים טענו גם כי הראיות אינן יכולות להקים עבירה של ניסיון לסחר בנשק בהיעדר כלי הנשק עצמם.

5. יצוין כי רשק הואשם בכתב אישום נפרד הכולל שישה אישומים, אשר שניים מתוכם מתייחסים לאירועים מושא כתב האישום שלפניי. בית משפט זה (כבוד השופט א' גורדון) דן בבקשה למעצר רשק עד תום ההליכים וקיבל אותה אך לפני ימים ספורים (מ"ת (מחוזי י-ם) 50509-06-22 מדינת ישראל נ' רשק (6.7.22)).

ג. דיון והכרעה

6. כידוע בית משפט רשאי להורות על מעצר נאשם עד תום ההליכים נגדו אם קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו; קיימת עילת מעצר; ואין אפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחירותו של הנאשם פחותה (ראו סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) התשנ"ו-1996, להלן: חוק המעצרים).

7. אשר לדרישה בדבר "ראיות לכאורה" הרי שכבר נקבע כי נדרשות "ראיות גולמיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיבודן במהלך המשפט... יוביל לראיות אשר מבססות את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר. רק אם קיימים ליקויים בסיסיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה באופן שהחומר הגולמי כפי שהוא נתפס כיום לא יוכל - גם לאחר 'עיבודו' בעתיד והעברתו בכור המבחן של ההליך הפלילי - להקים תשתית ראייתית אשר יש סיכוי סביר שניתן יהא לבסס עליה את הרשעת הנאשם, תתבקש המסקנה כי אין מצויות נגד הנאשם ראיות לכאורה להוכחת האשמה" (בש"פ 826/08 קשאש נ' מדינת ישראל (14.2.2008)). הודגש כי בשלב המעצר אין להידרש למהימנות או למשקל העדויות, אלא אם מדובר בפרכות מהותיות וגלויות לעין (ראו בש"פ 8031/08 איטח נ' מדינת ישראל (15.10.2008)).

8. כפי שהודו המשיבים עצמם, קיימות ראיות לכאורה למעשים המיוחסים להם בכתב האישום. אלא שבניגוד לטענת המשיבים, אני סבור שקיימת חולשה בעוצמת הראיות ברמה הרלוונטית לצורך הליך המעצר, ואת הטענות השונות שהועלו יהיה מקום לשקול בהליך העיקרי, ככל הדרוש. אנמק מסקנתי.

9. הראיות לכאורה נגד המשיבים מבוססות על הודעותיו של רשק ועל תכתובת מסרוני ווטסאפ בינו לבינם.^[1]

כך, במסגרת הודעתו מיום 13.6.22 ציין רשק אירוע דומה לכאורה לאירוע מושא האישום הראשון אם כי טען שהדבר התרחש בשנת 2019 (שם שורה 11). בהודעתו מיום 19.6.22 התייחס רשק לתכתובת מסרוני מיום 29.10.21 שאותרה בטלפון הנייד שלו ואשר את עיקרי הנטען באישום הראשון העולה מאותה תכתובת (שם שורות 11-6). כמו כן התייחס רשק לתכתובת מסרוני מיום 5.11.21 שאותרה בטלפון הנייד שלו ואשר את עיקרי הנטען באישום השני העולה מאותה תכתובת (שם שורות 12-13).

אמנם, לאחר דבריו בנוגע לאירוע מושא האישום השני נשאל רשק מדוע פנה למשיב 2 והשיב "סתם שאלה לא יותר בצחוק", אולם בהמשך ציין כי "לא יצא לפועל מכל מה שדיברנו עליו ואני מתחרט על כל דבר ולא ידעתי שהצחוק

הופך רציני", באופן המשקף חזרה מסוימת מהגרסה שלפיה הדברים היו ונתרו "בצחוק" (שם שורה 27). כמו כן ביזכרון דברים מחקירת רשק מאותו יום (שבו עיינתי כחלק מהפניית המשיבים לכלל זיכרונות הדברים מחקירות רשק) לא נטען כלל שמדובר היה "בצחוק", ועולה לכאורה כי המגעים בעניין עסקאות הנשק היו רציניים. כך גם עולה לטעמי מעיון בתכתובות עצמן, המתייחסות לכלי נשק ספציפיים ולמחירים ספציפיים, תוך ניהול משא ומתן לגבי המחירים ותוך אמירת משיב 2 בתכתובת הנוגעת לאישום הראשון כי הוא שוקל לרכוש את האקדח לעצמו (ראו מזכר החוקר פלאח מיום 30.6.22 וצירופותיו וכן מסמך "מיצוי ראייתי" ממכשיר מדיה של רשק; ובעניין זה ראו גם את האמור במ"ת 50509-06-22 פסקה 8).

נכון הוא כי בהודעה נוספת של רשק מיום 22.6.22, כאשר נמסר לו שהמשיבים מכחישים את התכתובות עמו, הוא שמר על זכות השתיקה (הודעה מיום 22.6.22 שורות 12-25). עם זאת, לטעמי אין בכך כדי להחליש את עוצמת הראיות העולה מהתכתובות עצמן ומהודעותיו הקודמות במידה הרלוונטית לצורך שלב המעצר.

10. המשיבים טענו כי תמונות כלי הנשק שהועברו בתכתובת הווסטאפ מיום 29.10.21 מטושטשות, ועל כן לא ניתן לדעת שאכן מדובר בכלי נשק. לטעמי, אין בכך משום החלשת הראיות לכאורה בעניינם של המשיבים, נוכח הרושם העולה מהתכתובות וכן מדברי רשק שלפיו מדובר היה במגעים ביחס לעסקאות בכלי נשק קונקרטיים. למעשה, גם לולא נשלחו התמונות לא ברור שהייתה מניעה להעמיד את המשיבים לדין. כך בפרט כאשר העבירות המיוחסות למשיבים הן עבירות של ניסיון לסחר בנשק (שאינו חייב להיות צליח) וקשר לסחר בנשק.

11. משיב 1 טען כי בגין המשא ומתן הנטען בינו לרשק באישום הראשון יוחסה לו צורה נגזרת של עבירת סחר בנשק (ניסיון), בעוד שבגין המשא ומתן הנטען בין משיב 2 לרשק באישום השני יוחסה למשיב 2 עבירה של קשר לפשע של סחר בנשק בלבד. המבקשת הסבירה שבאישום הראשון הושג לכאורה סיכום בנוגע לרכישת האקדח, בעוד שבאישום השני לא הושג סיכום קונקרטי. הבדל זה ברמת ההתקדמות של המגעים די בו לטעמי כדי ליתן הסבר לשוני בסעיפי העבירה לצורך שלב זה, והטענות בעניין תישמרנה להליך העיקרי. אוסיף כי ממילא הרלוונטיות העיקרית בשלב המעצר היא למעשים המיוחסים למשיבים בכתב האישום.

12. המשיבים התבססו על הכרעת הדין שניתנה לאחרונה בת"פ 8868-12-21, שם נמנע בית המשפט מלהרשיע בעבירות של ניסיון לסחר בנשק על יסוד תכתובות ווסטאפ, בהעדר כלי הנשק עצמם. אלא שמעבר לכך שהכרעת הדין אינה חלוטה, הרי שבאותו מקרה הורשעו הנאשמים בקשר לפשע של סחר בנשק על יסוד אותן תכתובות. אציין עוד, מבלי למצות את ההבדלים, כי במקרה שכאן לצד התכתובות קיימת עדות ישירה של רשק בנוגע למהות השיח (ובעניין האבחנה בין המקרים ראו גם מ"ת 50509-06-22 הנזכר, פסקה 6).

13. אשר לעילת מעצר, הרי שהמעשים המיוחסים למשיבים מלמדים על מסוכנותם, ואף מקימים חזקת מסוכנות מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים. בנוגע לעבירות נשק כבר נקבע כי "המסוכנות הנשקפת ממבצעי עבירות נשק היא גבוהה מאד ובתקופה זו היא אף התעצמה לממדים מבהילים", ועל כן ברגיל יש להורות על מעצר מי שמיוחסות לו עבירות כאלה מאחורי סורג ובריח (ראו בש"פ 8995/21 מדינת ישראל נ' בשארה (2.1.2022)). גם בנוגע לעבירת נשק שלא כללה שימוש בו ציין בית המשפט כי היא "מגביה את הרף הקבוע לגבי אותם 'טעמים מיוחדים' הדרושים להפרכת חזקת המסוכנות" (בש"פ 79/22 סלאמין נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (5.1.2022); ראו גם: בש"פ 968/22 ח'וויס נ' מדינת ישראל (16.2.2022)).

14. ואכן, במקרה שכאן המעשים שבכתב האישום מלמדים לכאורה על נגישות המשיבים לכלי נשק המוחזקים.

בניגוד לחוק ועל נכונותם לסחור בהם תמורת בצע כסף. יש להניח כי בסופו של יום עלול להתבצע בכלי נשק אלה שימוש לא חוקי, ובמובן זה יש לטעמי לראות במי שנכון לסחור בהם משום "מחולל פשיעה", בדומה למי שמיוחסות לו עבירות של סחר בסמים. כמו כן יש ליתן את הדעת לכך שכלי הנשק שבהם דובר לא נתפסו לכאורה, והדבר מגביר את המסוכנות (ראו בש"פ 1751/22 עלקם נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (23.3.2022)). בשים לב למהות המעשים וכן לעולה מחומר החקירה שלפיו מדובר לכאורה בעיסוק נמשך, העובדה שחלפו מספר חודשים מאז המעשים הקונקרטיים שבכתב האישום אינה מעמעמת את מסוכנות המשיבים.

15. נתתי דעתי לכך שהמשיבים הם נעדרי עבר פלילי. עם זאת, בעובדה זו לבדה לא די כדי להצדיק חריגה מן הכלל בנוגע לעבירות הנשק, ולא הועלו טענות אחרות שיצדיקו חריגה כאמור. מעשים כדוגמת אלה המיוחסים למשיבים ניתנים לביצוע גם בלא נוכחות פיסית של המשיבים עצמם, באמצעות תיווך מרחוק, ועל כן גם מעצר בפיקוח אלקטרוני אינו צפוי להפיג את מסוכנותם.

16. בנסיבות אלה, סבורני כי יש להורות על מעצר המשיבים מאחורי סורג ובריח, ואין מקום להורות על עריכת תסקיר מעצר בעניינם, באופן שיביא לעומס גדול עוד יותר על שירות המבחן ללא טעם ממשי (ראו בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל (15.1.2015)).

17. המשיבים ייעצרו אפוא עד תום ההליכים נגדם.

18. ניתן לערור על החלטה זו בהתאם להוראות הדין.

ניתנה היום, י"ד תמוז תשפ"ב, 13 יולי 2022, בהעדר הצדדים.

[1] המשיבים עמדו על כך שהתכתובת שנמצאה במכשירו של רשק לא נמצאה במכשיריהם, אך הם עצמם הודו שעובדה זו אינה פוגמת בקיומן של ראיות לכאורה גם לעניין התכתובת, ובצדק לטעמי: לא הייתה מחלוקת שהמספרים שעמם ניהל רשק את התכתובת הם מספרי המשיבים, ויש לזכור כי רשק נעצר לכאורה זמן רב לפני המשיבים.